

Явор Гърдев

Итака

Бързам. Отдавна бързам да въплътя образа на своята античност. На онази античност, изплъзващия се дъх на която гоня вече толкова години по тънките колони на справочни издания, по гланцираните листове на музейни пътеводители, по захабените страници на учебни помагала. Искам този дъх в плът. Пред мен, на ръка разстояние. Искам го и затова бързам.

Бързам, както бързах, когато го преследвах в наивните романи, когато с несръчна артикулация съживявах мъртви езици, за да го чуя в тях, когато аналфabetно медитирах над красивите сигли в немските академични билингви с надеждата той да ме споходи свише, когато го гонех из гръцките руини и усърдно разкопавах затрупани градове, за да видя поне мумията му между зидовете им.

Дъхът на античността преследвам и в гузния Одисеев кошмар сега.

И пак бързам. Бързам да подмамя този дъх върху високите котурни и (възползвайки се от величествената му, но тромава походка) да го спъна, докато минава през орхестрата, а после да спра свободното му падане в капана на модерната сцена; да го уловя там със силата на единствено достъпното ми заклинание – заклинанието на неистовото желание. Бързам да го завихря в световъртежа на Дионисовия си сън, където да стопя съпротивителните сили на неговото изплъзване и отдалечаване, бързам...

По всичко личи, че достигането на Итака не е възможно преди да "си разбрал Итаките що значат". За сметка на това пък бързането към Итака е възможно само тогава – преди да си разбрал. Затова и по следите на античния полъх всъщност бързам не аз, а желанието ми. То бърза. За да не даде време на разума ми да го уведоми, че всъщност прибързва.